

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717010450
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6717010450.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a JUDr. Štefana Nováka, LL.M., v trestnej veci obžalovaného K. Y., stíhaného pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 29. júna 2021 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/93/2017 zo dňa 15.11.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného K. Y. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/93/2017 zo dňa 15.11.2019 bol obžalovaný K. Y. uznaný vinným zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

počas noci zo dňa 16. 04. 2017 na 17. 04. 2017 v čase okolo 00:00 hod. v P., na J. ulici v blízkosti disco klubu Y. násilím obmedzili osobnú slobodu osoby E. F., nar. XX. XX. XXXX, trvalé bytom P., F. XXX, a to tak, že potom, čo poškodený vyšiel von pred disco klub Y., tak k nemu pristúpil H. V. a K. Y. chytli ho jeden za bundu, jeden za krk a nasilu ho ťahali do k zaparkovanému OMV zn. J. J. ev. č: DT XXXBF, pričom poškodený sa tomu bránil, nechcel ísť do auta, kričal, že ho idú biť a ako prechádzali popri osobe R. P. nar. XX. XX. XXXX, trvalé bytom P., L. XXX, tak sa poškodený chytil R. P. okolo pása, na čo H. V. a K. Y. ho od neho ťahali a následne, keď chcel H. V. rukou udrieť E. F. do tváre, ten sa uhol a H. V. zasiahol R. P., ktorý ich od seba odstrčil a tým pádom E. F. H. V. a K. Y. dotiahli k autu, pristúpili k otvoreným dverám na strane spolujazdca, pričom sa poškodený bránil vstupu do auta, aj tým, že sa chytil karosérie a dverí, nechcel nastúpiť, na čo ho jeden chytil za hlavu a druhý ho tlačil do vnútra auta, čím ho dostali na zadné sedadlo vozidla, potom H. V. a K. Y. vošli tiež do auta, chytli ruky poškodenému a na ne mu natiahli sťahovaciu pásku z umelej hmoty čiernej farby s rukami napred, pričom následne poškodený ostal sedieť na mieste za vodičom, vedľa neho sedel K. Y., ako vodič nastúpil H. V. a na sedadlo spolujazdca si sadla G. F., na aute odišli smerom po ceste na Brezno, kde počas jazdy si poškodený z rúk nasilu stiahol sťahovaciu pásku, na čo H. V. povedal Y., aby sa pozrel cez sedačky do kufru auta, či tam nie je vreca, aby mu ho dal na hlavu a keď sa poškodený spýtal, či ho idú utopiť, odpovedali, že ho hodia do priehrady, pričom autom pokračovali v ceste ku obci Lom nad Rimavicou, celou cestou, počas jazdy mu všetci hovorili vyhrážky, že s kým sa zaplietol, aby dal pokoj H. F., nadávali mu do chudákov, úbožiacov, ponižovali ho, pričom K. Y. sediaci vedľa neho ho viackrát fyzicky napadol, udieral ho otvorenou dlaňou do oblasti hlavy a záhlavia a keď poškodenému zvonil mobil on ho vytiahol z vrecka bundy aj s kľúčikom od OMV značky Y. S., ev. č.: DT XXXBG, tak H. V. mu mobil z ruky vytrhol a kľúče mu zobral K. Y. a pri obci Lom nad Rimavicou následne odstavili vozidlo, chvíľu tam zotrvali, z auta vystúpil iba H. V., niekde zatelefonoval, po chvíli sa vrátil do auta a na predmetnom aute sa následne všetci vrátili späť do mesta P., pričom aj spätnou cestou poškodeného E. F. ponižovali, nadávali mu, uvádzali mu, s kým sa zaplietol a po návrate do mesta P. zastavili a poškodeného vysadili z predmetného vozidla na parkovisku nad

podnikom Bowling, kde mu po vystúpení H. V. povedal, že on to začal, ale nemusí to dokončiť a udrel ho jedenkrát päťou do hlavy, pričom mobilný telefón bez SIM karty mu vrátil po tom, čo z neho vymazal kontaktné údaje na osobu H. F., kľúče od vozidla EVČ: DT XXXBG mu nevrátili a týmto konaním E. F. nar. XX. XX. XXXX, trvalé bytom P., F. XXX mu spôsobili zmliaždenie v oblasti temena hlavy, pomliaždenie prednej plochy tváre, pomliaždenie a plošný škrabanec v záhlaví vpravo, povrchové rany na chrbtovej strane oboch rúk, psychosomatický šok ľahkého stupňa s dobou liečenia a PN 5 - 7 dní.

Okresný súd za toto konanie obžalovanému podľa § 183 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 46 Tr. zák. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/38/2017 zo dňa 26.05. 2017, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V neposlednej rade podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil povinnosť spoločne a nerozdielne s už odsúdeným H. V., nar. XX. XX. XXXX v G., nahradiť poškodenému E. F., nar. XX. XX. XXXX vo B., trvale bytom P. - F. XXX, spôsobenú škodu vo výške 1.003,20 Eur.

Naproti tomu podľa § 285 písm. c) Tr. por. súd obžalovanú G. F., nar. XX. XX. XXXX vo B., trvale bytom P. - F. XXXX, oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen sp. Zn. 2Pv/168/17/6611 zo dňa 03. 08. 2017, ktorá jej kládla za vinu spáchanie zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchala obžalovaná.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný K. Y., a to prostredníctvom svojho obhajcu. Odvolanie smerovalo proti výrokom o vine, o treste a o náhrade škody. Z písomných dôvodov odvolania v podstate vyplynulo, že obžalovaný sa necíti byť vinný, žiadneho konania v rozpore so zákonom sa nedopustil. Ďalej obhajoba vysvetlila, čo je objektom trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák., ako aj subjektívnu stránku trestného činu. V tejto súvislosti poukázala na rozhodovaciu prax súdov, predovšetkým na rozhodnutie R 1/1980, ktoré vysvetľuje pojem brániť v užívaní osobnej slobody. Súčasne vysvetlil, čo je trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák. V tejto súvislosti v ďalšej časti odvolania hodnotil výpovede svedka R. P., H. P., svedka H. V., aj čítanú výpoveď obžalovanej G. F.. Z dokazovania na hlavnom pojednávaní teda podľa obhajoby jednoznačne vyplynulo, že H. V. násilu proti vôli poškodeného naložil poškodeného do svojho motorového vozidla, lebo sa s ním chcel porozprávať. Toto potvrdili vo svojich výpovediach svedok V., svedok R. P. a svedok H. P.. Obžalovaný si len prisadol do auta na žiadosť V., založil poškodenému sťahovacie pásky, ktoré si poškodený za malú chvíľu zložil dole. Že si nasadol do auta, keď už tam bol poškodený, potvrdili aj svedkovia V., H. P. a R. P.. Obžalovaný sa len úplnou náhodou stretol so svedkom V. pred barom Y. a až v aute sa presne dozvedel, prečo hľadali poškodeného celý večer. Bolo to kvôli tomu, ako sa správal k svojej priateľke. V čase, keď nastupoval do auta, poškodený už sedel v aute, nič nehovoril, obžalovaný nič nepočul od poškodeného, že chce z auta vystúpiť alebo niečo podobné. Poškodený sa na nič ani nestážoval. Celou cestou prebiehala komunikácia medzi všetkými osobami v aute, obžalovaný nepoprel, že po niektorých jeho odpovediach mu dal facku, lebo tieto odpovede ho nahnevali, klamal. Od poškodeného žiadnu vetu v zmysle, že nechce byť v aute, že chce odísť alebo vystúpiť, nepočul. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by poškodený žiadal niekoho z nás o to, aby mohol opustiť auto, alebo aby zastavili auto a mohol z neho vystúpiť. Obžalovaný sa nedopustil žiadneho konania, ktorým by bránil poškodenému F. v užívaní jeho osobnej slobody. Pokiaľ by od neho počul, že v aute nechce byť, určite by z auta vystúpil a požiadal ostatných, aby mu dovolili odísť. To, že mu založil sťahovaciu pásku na ruky, jeho osobnú slobodu nijako neobmedzilo, sťahovaciu pásku mal na svojich rukách len krátku dobu, pretrhol ju a žiadal o založenie ďalšej sťahovacej pásky, t. j. aj zo správania poškodeného je zrejmé, že ani sám poškodený založeniu sťahovacej pásky neprípisoval žiadnu váhu.

Pokiaľ sa poškodený F. dostal do auta za použitie násilia a tým svedok V. obmedzil jeho osobnú slobodu, tak skutočnosť, že obžalovaný mu založil putá nijako nemohla prispieť k obmedzeniu jeho osobnej slobody, nakoľko táto bola obmedzená tým, že sa poškodený nachádzal v aute. Navyše založenie sťahovacích pások alebo pút bez ďalších okolností nebráni dotknutej osobe užívať osobnú slobodu. Rovnako podľa obhajoby aj prípadné fackanie počas jazdy motorovým vozidlom by mohlo za splnenia ďalších podmienok zakladať iba prípadnú trestnú zodpovednosť obžalovaného za ublíženie na zdraví podľa § 156 Tr. zák. Teda svedkovi V. nepomáhal násilím dostať poškodeného do jeho motorového vozidla, nastúpil do vozidla až v čase, keď tam už poškodený bol, ale obžalovaný nepočul od poškodeného žiadny priamo alebo nepriamo vyjadrený nesúhlas s jeho pobytom v tomto aute. Obhajoba preto mala za to, že obžalovaný svojim konaním nenaplnil skutkovú podstatu žalovaného trestného činu, ani iných trestných činov. Uvedomil si, že jeho konanie určite nebolo správne, aj keď jeho cieľom bolo pomôcť prenasledovanej žene, ale napriek tomu, že toto konanie nebolo správne, nebolo v rozpore s Trestným zákonom. V záver odvolania obhajoba poukázala na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, týkajúcej sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v zmysle článku 6 odsek 1 dohovoru, ako aj na judikatúru Ústavného súdu (III. ÚS 209/04), ako aj rozhodnutie (IV. ÚS 115/03), týkajúceho sa obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu. V tejto súvislosti ďalej obhajoba poukázala na § 168 ods. 1 Tr. por. a hodnotila odôvodnenie napadnutého rozsudku. Obhajoba tiež poukázala na to, že konanie obžalovaného súdu posúdil aj podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, t. j. že mal prispieť k obmedzeniu osobnej slobody za použitia násilia alebo hrozby násilia už súd však neuvádza, len odkazuje na príslušné zákonné ustanovenia. Z odôvodnenia rozhodnutia podľa obhajoby nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal so všetkými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie o jeho vine. Ďalej obhajoba uviedla o zodpovedanie ktorých otázok išlo. Vzhľadom na vyššie uvedené obhajoba potom žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, prípadne aby vo veci odvolací súd rozhodol sám tak, že oslobodí spod obžaloby obžalovaného, pretože nebolo dokázané, že spáchal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

Obhajca na verejnom zasadnutí sa v plnom rozsahu pridržiaval písomných dôvodov odvolania obhajoby a z toho dôvodu navrhol, aby súd rozhodol tak, ako je to uvedené v petite odvolania.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridržiava návrhov svojho obhajcu.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe podaného odvolania v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom pri postupe v zmysle tohto ustanovenia dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nebolo dôvodne podané.

Z pohľadu krajského súdu je nutné uviesť, že skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku má oporu vo vykonaných dôkazoch, ktoré okresný súd vyhodnotil v súlade s požiadavkami ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. dostatočne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov.

Vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu je potrebné konštatovať, že v neprospech obžalovaného vypovedal poškodený E. F., ktorý uviedol, že fyzické násilie voči nemu použili len V. a Y., pričom obžalovaný nepoprel, že poškodenému vo vozidle nasadil sťahovaciu pásku na ruky a že ho opakovane prefackal, keď sa mu nepáčili jeho odpovede. Z výpovede svedka R. P. vyplynulo, že videl poškodeného kričať o pomoc, že tento sa doslova chytil okolo jeho pásu a nechcel nastúpiť do predmetného motorového vozidla. Obžalovaný Y. v tom čase stál pri motorovom vozidle aj s F.. Svedok H. P. potvrdil, že poškodeného chceli zobrať do vozidla, že aktívny v tom bol V., poškodený sa držal jeho brata a nechcel nastúpiť do motorového vozidla. V. ho doslova vtlačil do vozidla.

Vo vzťahu k vierohodnosti výpovedi poškodeného E. F. bol menovaný podrobený vyšetreniu duševného stavu. Znalkyňa J.. U. D. na hlavnom pojednávaní uviedla, že poškodený nevykazuje osobnostnú črtu, ktorá má za následok, že by si vymýšľal a klamal, snažil sa popísať situáciu tak, ako ju zažil, nemal tendenciu udalosti skresľovať, vymýšľať si alebo uvádzať informácie o veciach, ktoré sa neudiali.

V kontexte vykonaných dôkazov aj odvolací súd musel obhajobu obžalovaného vyhodnotiť ako účelovú, ktorá mala za cieľ zbaviť obžalovaného trestnej zodpovednosti alebo túto znížiť na minimum. Predovšetkým tvrdenie obhajoby, že obžalovaný si iba prisadol do motorového vozidla, že poškodený už sedel vo vozidle, že od poškodeného nepočul, že by nechcel byť vo vozidle, sú účelové, keďže obžalovaný stál pri motorovom vozidle svedka V. v čase, keď V. násilím vtláčil poškodeného do vozidla. Predtým videl, že poškodený nechcel nastúpiť do vozidla, kričal o pomoc a držal sa okolo pása svedka R. P., čo svedok potvrdil. Takže tvrdenie obžalovaného, že od poškodeného nepočul vo vozidle, že by nechcel tam byť, je irelevantné. Z výpovede svedka V. tiež vyplynulo, že poškodený bol v aute doplašený, pýtal sa kde ho vezú, čo s ním chcú urobiť. Navyše vo vozidle poškodenému založil sťahovaciu pásku na výzvu V. a aj poškodeného prefackal.

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný naplnil znaky predmetného zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Preto obhajobu obžalovaného odvolací súd musel odmietnuť, keďže obžalovaný sám ponúkol pomoc svedkovi V., pričom videl pri vozidle, čo sa deje, kedy V. násilím ťahal poškodeného do svojho vozidla a následne ho doslova vtláčil do tohto vozidla. Obžalovaný pristúpil v tomto prípade ku konaniu svedka V. a stal sa spolupáchateľom predmetného zločinu.

Okresný súd nepochybil ani pri ukladaní trestu obžalovanému, keď mu za jeho konanie uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov so zaradením pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže na to mal splnené zákonné podmienky. V tomto smere prvostupňový súd správne vyhodnotil osobu obžalovaného, ako aj okolnosti prípadu, za ktorých trest ukladal. Výrok o treste v napadnutom rozsudku riadne odôvodnil na str. 10 - 11, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu s týmto odôvodnením stotožnil a aby sa neopakoval, v podrobnostiach naň poukazuje.

Rovnako okresný súd nepochybil ani pri výroku o náhrade škody. Poškodený si náhradu škody riadne a včas uplatnil vo výške 1.003,20 Eur z titulu bolestného, ktoré mu bolo potvrdené vykonaným znaleckým dokazovaním. Z uvedeného dôvodu potom prvostupňový súd uložil obžalovanému a už odsúdenému H. V. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť spôsobenú škodu poškodenému E. F. v predmetnej výške.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Vzhľadom na vyššie uvedené Krajský súd v Banskej Bystrici nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného K.N. ako nedôvodné zamietol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon ďalší riadny opravný prostriedok nepripúšťa.